

Младото моряче се бѣ притиснало о своя капитанъ, гладѣше дѣсната му ржка и го гледаше тѣй мило, сѣкашъ бѣ неговъ собственъ синъ. И наистина, отъ нѣколко часа той му бѣше синъ: капитанътъ туку-що бѣ получилъ разрѣшение да го осинови, а и настойникътъ и лелята бѣха пратили вече своето съгласие и горещитѣ си поздрави.

Новиятъ баща гледаше съ такова доволство около си, сѣкашъ бѣше привършилъ всичко и не му оставаше вече нищо друго на земята, а стариятъ кормчия Ларзенъ го гледаше съ двойна радостъ.

Да, дааа . . . — мислѣше си той: — моятъ капитанъ е уменъ колкото трима, а добъръ както никой; рече ли, намисли ли нѣщо — ще го направи. . . И погледътъ му падаше върху любимеца му Ервинъ. Ервинъ! Че има ли по-мило момче отъ него? Господи! — ами че за стария кормчия имаше на тоя свѣтъ само двама души — капитанъ Дорманъ и Ервинъ Браунъ . . .

И той дигна съ разтреперана ржка чашата, която капитанътъ, по случай тържествения день, бѣ напълнилъ съ отлично вино, и каза цѣлъ усмихнатъ:

Ервинъ струва колкото хиляда художници! Той влѣзе въ парахода като малка сива птичка, която стана скоро чайка, а сега чайката се обърна въ синъ на капитана . . . Пия за бждащия капитанъ — ура, ура, ура.

— Благодаря Ви, Ларзенъ! — каза Ервинъ, силно изчървенъ. — До тогава още години. А доклѣ то дойде си оставамъ морска чайка и вашъ ученикъ, когато вие ще учите, за да може той единъ день да стане това, каквото иска да бжде: азъ искамъ да се отплатя достойно на моя чичо . . . не на моя добъръ татко Балдуинъ.